

DION LEONARD

ȘI CRAIG BORLASE

GOBI ȘI EU

**Un om, un câine, un maraton:
o poveste adevărată**

Traducere de Tudor Călin Zarojanu

POLIROM
2021

Înghițisem tablete de săruri toată ziua, dar mai aveam încă jumătate de cursă în față și am vrut să mă asigur că am destule ca să rezist. Mi-a luat una din sticle și mi-a preparat o băutură cu sare și zahăr.

— Sigur sunteți bine? m-a întrebat, privindu-mă mai atent în timp ce îmi dădea sticla înapoi.

— Sunt bine. Doar îmi iau măsuri de precauție.

Înainte să plec, am verificat timpul alergătorilor din fața mea. Tommy, Zeng și Julian erau printre ei, erau la doar un sfert de oră înaintea mea. Am fost surprins că nu erau mai departe și am decis să măresc puțin ritmul. La urma urmei, eram hidratat, tocmai luasem 150 de calorii în plus din Pepsi și se făcea și mai cald. Eram gata să atac și știam că, dacă-mi păstrez forțele, probabil că o să-i ajung la următorul punct de control sau la al doilea.

L-am ajuns din urmă pe Julian la următorul punct de control, al cincilea. Nu arăta prea grozav, dar nici terminat. Ceea ce m-a interesat a fost faptul că Tommy și Zeng plecaseră cu doar câteva minute înainte să ajung eu la punctul de control. Am scotocit repede în rucsac și am scos arma secretă pe care o ținusem în rezervă în acea cursă: micul meu iPod.

L-am fixat, mi-am băgat căștile în urechi și l-am pornit, ieșind înapoi în arșiță. Știam că bateria ține doar câteva ore, motiv pentru care nu-l pornisem deloc în niciuna dintre lungile după-amiezi pe care le petrecusem în cort sau în orice alt moment al cursei. Îl păstrasem pentru momentul în care aveam nevoie de un impuls și asta era ocazia perfectă.

Am ascultat play-listul pe care-l pregătisem cu atenție în lunile precedente. Conținea câteva piese tari, câteva imnuri mobilizatoare care știam că or să-mi pună picioarele în mișcare. Dar adevăratul combustibil era Johnny Cash. Când mi-a cântat

baritonul ăla în urechi niște versuri despre outsiders și genul de oameni pe care toată lumea îi dă deoparte, m-am simțit încurajat. Cânta doar pentru mine, mă îndemna să mă implic mai mult, să alerg mai repede și să dovedesc că aceia care se îndoiesc de mine greșesc.

Când l-am văzut în sfârșit pe Tommy la punctul de control șapte, arăta îngrozitor. Era prăbușit pe un scaun și vreo doi-trei voluntari încercau cu disperare să-l răcorească, stropindu-l cu apă și făcându-i vânt cu clipboardurile. El s-a uitat la mine și mi-am dat seama în momentul acela că-l biruisem.

M-am întors ca să-i ofer puțină intimitate, mi-am umplut sticlele și am scos altă tabletă de săruri. Zeng tocmai părăsise punctul de control și în fața lui se aflau un tip căruia îi spuneam toți Brett, un alergător din Noua Zeelandă ce avea o zi excelentă, și o americană pe nume Jax. Știam că mai am șanse să câștig etapa, dar știam și că nu trebuie neapărat. Nu eram îngrijorat că Brett și Jax termină în fața mea, deoarece timpii lor generali erau cu câteva ore în urma mea.

Tot ceea ce conta era că am trecut de Zeng, care acum era probabil cu cinci minute înaintea mea în această etapă; dacă făcusem asta, îmi păstram avansul general de 20 de minute pe care îl aveam față de el înainte de începerea cursei din acea zi. Având de alergat doar zece kilometri în etapa din ultima zi, nu aveam cum să pierd la timpul general, iar medalia câștigătorului urma să fie a mea. Mai erau două puncte de control și un total de 16 sau 20 de kilometri. Dacă continuam ca până atunci, puteam câștiga.

În timp ce îmi turnam niște apă pe cap, am ascultat ce îi spunea doctorul lui Tommy:

— Ești foarte încins, Tommy, și preferăm să pleci cu Dion decât pe cont propriu. OK?

Mi-am făcut de lucru cu căștile și m-am prefăcut că nu aud. Nu voiam să-l abandonez, dar concuram ca să câștig. Dacă el nu putea ține pasul, nu aveam să-l car eu.

În timp ce-mi verificam curelele rucsacului și mă pregăteam să plec, Tommy s-a ridicat de pe scaun și a venit lângă mine.

— Sigur ești bine, Tommy?

— Mda, a spus el, cu o voce răgușită și slabă. Mă chinui să rezist. E prea cald.

Am pornit. În cele câteva minute cât stătusem la umbra punctului de control, parcă dăduse cineva căldura cu încă câteva grade mai tare. Parcă alergam într-un cuptor cu suflantă, iar razele soarelui îmi înțepau carnea brațelor ca niște ace. Îmi plăcea. Chiar dacă mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să mă dau din nou cu soluția de protecție solară pe care o folosisem dimineață, nimic nu îmi putea șterge zâmbetul.

Nu erau nicio adiere, nicio umbră. Totul frigea – aerul, pietrele, chiar și garniturile de plastic și fermoarele metalice ale rucsacului. Nu era decât arșiță.

Dar eu știam că vreau să-l ajung pe Zeng din urmă. Nu știam cât de puternic este sau dacă se luptă cu căldura, dar știam că mă simt cum nu se putea mai bine în condițiile acelea. Era șansa mea. Nu trebuia s-o ratez.

Eram la doar câteva sute de metri distanță de punctul de control și deja Tommy se chinuia să țină pasul. Dar era un alergător rezistent și nu avea de gând să renunțe prea repede la cursă.

Ne aflam pe o porțiune dreaptă cu pietriș, unde marcajele roz erau puse din 15 metri în 15 metri.

— Haide, Tommy, am spus, încercând să-l fac să iuțească pasul. Hai să numărăm marcajele.

Am alergat până la primul marcaj, apoi am mers la pas până la următorul, după care ne-am pus iar pe alergat. Am continuat așa încă vreo 800 de metri și, curând, poteca a devenit nisipoasă și s-a lărgit într-o zonă și mai deschisă. În jurul nostru, cât puteai vedea cu ochii, erau canioane de nisip, pereți înalți de șase metri de praf și pământ tasat. Arăta ca suprafața lui Marte și, dacă era posibil așa ceva, aș fi putut jura că erau mai puțin aer și mai multă căldură decât pe Marte.

Tommy nu mai era lângă mine. Știam că va renunța în cele din urmă. *Asta e, mi-am zis în gând. E timpul s-o iei la picior.*

Am alergat cale de patru sau cinci marcaje, simțind că respirația îmi rămâne constantă și ritmul uniform. Eram bucuros că alerg din nou liber, știind că fiecare pas mă apropia de cel din fața mea.

Și totuși, ceva nu-mi dădea pace. Îmi rămăsese gândul la Tommy. Era bine? Mai era conștient? Avea să se descurce aici singur?

Am încetinit.

M-am oprit.

Și apoi m-am uitat înapoi.

Tommy se bălângănea ca un bețiv. Brațele îi atârnavă fără vlagă, nu-și putea ține echilibrul. Parcă pentru el se cutremura pământul și fiecare pas înainte era o luptă împotriva unor forțe invizibile. M-am uitat la el, dorindu-mi să-și revină și să înceapă să alerge spre mine.

Haide, Tommy, nu mă lăsa baltă acum.

Dorință zadarnică – câteva secunde mai târziu străbăteam în fugă cei 100 de metri care mă despărteau de el; se oprise și se clătina pe loc.

— Tommy, spune-mi ce se întâmplă!

— Prea cald.

I se împleticea limba și a trebuit să-l prind ca să nu cadă din picioare. Abia trecuse de 1 după-amiază, iar soarele era chiar deasupra noastră. Știam că se va încinge și mai mult și am căutat puțină umbră, dar nu era nicăieri, ci doar un grup de stânci bătute de vânt, mai într-o parte.

M-am uitat la ceas. Parcursesem vreo doi kilometri pe porțiunea asta și mai aveam încă cinci până la următorul punct de control. M-am gândit să-i spun să se întoarcă, dar nu era în stare să meargă nicăieri singur. Totul depindea de mine.

Mă întorc sau merg mai departe? m-am întrebat.

Tommy scotocea după sticlele de apă. Una era complet goală, iar pe cealaltă a terminat-o din câteva înghițituri. Cred că plecaserăm de la punctul de control de 20-30 de minute și Tommy o fi continuat cursa cu sticlele pline. Asta însemna că băuse doi litri într-un timp foarte scurt.

— Trebuie să mă piș, a spus el, dându-și jos pantalonii.

Urina lui parcă era melasă.

S-a prăvălit în nisip, sub soarele necruțător.

— Trebuie să stau jos, a spus el. Trebuie să stau jos. Poți să mă aștepți?

— Aici nu e de stat, Tommy. Trebuie să ajungi la umbră.

M-am mai uitat o dată în urmă să văd dacă scăpasem ceva din vedere, dar nu era nimic care să-l poată proteja de soare. Speram să văd și alți alergători, dar nu era nimeni.

Am scrutat zona din fața noastră. Mi s-a părut că văd o dără de umbră într-o parte a unei formațiuni stâncoase, la vreo milă depărtare. Părea destul de mare ca să-l protejeze cumva pe Tommy de soare și mi s-a părut că dăduse norocul peste noi.

A durat încă 20 de minute ca să ajungem acolo. A trebuit să-l târâi pe Tommy pe nisip, ținându-l de un braț, în timp ce-i căram rucsacul și îi dădeam să bea câtă apă voia. Am încercat să-l țin de vorbă, dar n-am putut spune mai mult decât:

— Hai, amice, aproape am ajuns.

El nu-mi răspundea nimic.

Știam cât de gravă este starea lui Tommy. Era amețit, dezorientat și learcă de transpirație. Era un caz clar de epuizare din cauza căldurii și știam că, dacă nu-l răcoresc imediat, poate să facă insolație. Din acel moment ar fi riscat să cadă în comă în doar 30 de minute. După aceea ar fi avut nevoie de echipamente medicale speciale care să-l țină în viață.

În cele din urmă am reușit să-l târâsc spre steiul acela de gresie și să-l așez în micul dreptunghi de umbră de lângă ea. I-am desfăcut tricoul, sperând să-l răcoresc cât mai mult. M-a șocat cât era de palid. Părea deja pe jumătate mort.

Tommy a căzut pe o parte și a urinat din nou. Acum urina lui era și mai întunecată.

Ce mă fac? Eram panicat, dar mă chinuiam cât puteam să-mi țin emoțiile sub control. Am estimat că ne aflăm pe la jumătatea etapei. Am urcat în fugă o mică pantă ca să văd dacă sunt semne de viață, dar nu era nimic și nimeni în jurul nostru.

— Ascultă, Tommy, i-am spus ghemuindu-mă lângă el. Ai nevoie de ajutor. O să mă duc la următorul punct de control și o să le zic să se întoarcă după tine cu mașina, OK?

— Nu mai vreau să alerg, mi-a spus.

— Știu, amice. Nici nu trebuie. Stai aici și așteaptă-i să vină. Nu te mișca.

I-am dat ultima mea rezervă de apă, m-am asigurat că are picioarele la umbră și m-am pus iar pe alergat.